

Mezey Katalin

Vers Ady maszkjában

*Elfárasztott, amit eddig megéltem.
Ha lázadtam, csak jogaimat kértem.
A jogainkat.
Tanulságaim használatlanok.
Idegen ez a kín
utódaimnak.
Elsöpört korom.
Most koromat is elsöprik. Soron
van épp a múltnak elmúlása.
Nem leszek zászlósa már új időknek.
A múlt takarítatlan terein időznek
gondolataim.
A megfejtetlen kor-tragédiát
nem törlik le új eufóriák,
csak éppen meg se látják.
Rohannak új reménnyel új utakra,
kétségeimmel itt hagynak magamra,
s én féltőn, lassan fordulok utánuk
rettegve most már az ő pusztulásuk.
Mert nem volt könnyű az, amit megértem,
de az övék már be nem váltott reményem,
bennük folyik tovább balsorssal teli sorsom,
az élet, melynek titkát meg nem oldom.
Az élet, melynek titkát meg nem oldjuk.*